

Imreh András

ALTATÓ

Aludj. Több mint egy napja nem aludtál.
Nem használ se könyv, se kávé, se kártya.
A Kossuth rádió se közvetít már –
mindjárt éjjeli három.
Szemedén átlátszó, filmszerű hártya:
közel az álom.

Aludj. Ernyedjen el ok, okozat,
és hegyárnyéknál sötétebb sötét
leljen el tárgyakat, hézagokat.
A föld fölött csak egy pohár ezüstje látsszon,
amíg az ég felnyitja vérszemét
vagy amíg tart az álom,

mert azt hiszem, tudom, mit hoz a reggel.
A kihörpölt kukák az aszfalthoz csapódnak,
aztán egy varjúraj, mint ócska vekker,
ébresztőt csörömpöl a tájon.
Agyad zsibbadtan jár: ez már a holnap
vagy még az álom?

De télen a hajnal még éjszaka.
És ha a fagy foga alatt ropog a dér
– metélten a kristálycukros dara –,
édes legyen neked az álom,
amíg a szeles utcán császkál egy falevél,
túl a feltámadáson.

Aludj. Üres ruhád is szendereg.
Pár házra innen alszik nagymama,
és hortyognak az ügyeletesek
a klinikákon.
Aludj – addig holnap marad a ma,
amíg kitart az álom.

Habár a galambtetemszínű hajnal
hamar küszöbünkre zuhan, habár
ezüstpapírba tekert, tompa zajjal,
habár az álom,
mint gázóra a hallban, kattogva körbejár,
habár hajnali három.

– Mert azt hiszem, tudom, mit hoz a reggel,
most már lefekhetsz. Most már egyedül
elbírok kettejükkal: lázzal, lázas gyerekkel.
Most már én boldogan kivárom,
amíg megnyugszik végre és lehűl,
amíg beáll az álom.

FÖLDRENGÉS MEXIKÓBAN

A legközelebbi könyvesbolt, ahol
nem csak Márquez volt kapható,
négy óra buszútra volt.
Máig nem értem:
harmincéves korára,
ingázva, havonta, vajúdó
nyulak, döglött kutyák és fülsiketítő
kukorékolás közepette, jó negyven fok melegen,
hogy jött neki össze akkora könyvtár.

Aznap mindenki evett. Vagy inkább megcsömörülve,
lézengve rágott tacót, tökmagot.
Tengerről, dinnye levéről: folyadékról álmodoztak.
Fura volt az a néhány csepp eső.

A szökőkút, mint locsolófej,
szétszórta permetét, majd
mint régi filmekben, az álomtechnikában,
hullámozott minden függélyes vonal.
A föld arcán feküdtek. Érezték: rág a föld.

Ki tudja, az ember ilyenkor mikre gondol.
Könyvtára járt fejében. Messziről
próbálta a polcokat egybetartani:
négyzethálót szuggerált magának.
Egy perc után
valószerűtlen lett minden derékszög.
Ekkortól – arccal a földön – látta, hogy
néhány kilométerrel arrébb
omlanak könyvei.

Négy évvel később, arccal az ágyon,
próbálok elképzelni, milyen volt
néhány ezer kilométerrel arrébb,
amikor hazaért.

A szorongás, mint a migrén
hányás után – elenyészett.

A polc romokban. Egy-egy könyv,
mint régi filmekben párkányokról a galambok,
lebillen a koordináták nélküli úrbe.

Elképezem ősi arcát:
akár egy régi könyvben, régi betűkkel:
vmlanak kűnyvei.

Horváth Elemér

LÓTUSZÜLÉSBEN

a történelem nem érdekel engem
legszívesebben egyedül vagyok
és kívül az időn
nem várok semmi maradandóságot
se testemnek se lelkemnek
és annak sem amit csinálok
vagy gondolok nincsenek ambícióim
híres lenni gazdag túltenni leopárdin
(nem a költészetben a reménytelenségben)
tudom hogy egyetlen az életem
hogy érthetetlenül csodálatos
és tündérien céltalan

NAPFOGYATKOZÁS

különös világ ez
költői szemmel is

14 éves gyerekek
jobban ismerik a géppisztolyt
mint saját apjukat